

[Indenrigsministeren.]

Medlem Hr. Korsgaard ved lidt nærmere Eftertanke vil finde, at den principielle Begrundelse for denne Bestemmelse er i fuldkommen Orden?

Jeg skal kort gøre Rede for, hvad det er, der foregaar ved den Ændring, der er indført i Lovforslaget. Efter den gældende Ordning beskattes Kommanditselskaber som Aktieselskaber; det antages endvidere i Praksis, at Komplementarer i Medfør af Loven af 1924 kan ansættes til Erhvervs-skat af deres Overskud fra Kommanditselskaber, hvorimod der ikke er Hjemmel til efter den gældende Lovgivning at ansætte Kommanditister til Erhvervsskat af deres Overskud fra Kommanditselskaber. Efter det foreliggende Lovforslags § 33, 1ste Stykke, opretholdes den gældende Ordning med Hensyn til Kommanditselskabers Pligt til at betale Selskabsskat, og endvidere foreslaas i § 18 Kommanditister inddraget under Erhvervsbeskatningen, som det ærede Medlem nævnte, hvorved Kommanditisternes skatteretlige Stilling altsaa bliver den samme som Komplementarernes efter den gældende Ordning.

Jeg tror nu, at man maa have Lov til at anstille den Betragtning, at da Erhvervsbeskatningen ifølge sin Natur alene tilsigter en Fordeling mellem de interesserede Kommuner af en Persons Skatteindkomst, medfører Bestemmelsen om, at Kommanditister kan ansættes til Erhvervsskat, kun dette, at der tilvejebringes Hjemmel for Erhvervs-kommunen til at faa Andel i den paagældendes personlige Kommuneskat; som efter de gældende Regler alene tilfalder Op-holdskommunen.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser om Erhvervsskattebestemmelserne var for usammenhængende til, at det er mig muligt at komme ind paa dem. Det forekommer mig, at den eneste Tanke, de gav Udtryk for, var, at Skattelyene havde deres selvstændige Berettigelse alene i Kraft af, at de ved deres Eksistens opfordrede deres mindre heldige Nabokommuner til god Økonomi. Det maa jeg selvfølgelig erkende unægtelig er en dybsindig Argumentation; men for andre, der behandler disse Spørgsmaal uhildet, maa Bedømmelsen af Problemet nødvendigvis blive mere fornuftpræget, Udgangspunktet maa for os nødvendigvis være Ønsket om en retmæssig Fordeling af Skatten mellem Kommunerne i det Tilfælde, hvor en Skatteyder har sin Bopæl i een Kommune, men sit Erhverv i en anden.

Det ærede Medlem talte i Forbindelse

med sin Omtale af Selskabs- og Erhvervs-skattespørgsmaalet om Ministre, der ikke havde Indsigt i de Lovgivningsanliggender, de beskæftigede sig med. Jeg maa maaske paa dette Omraade minde det ærede Medlem om, at Forholdene ikke mere er saaledes her i Landet, som de var, da Højre besatte Ministerposterne, og hvor alene en Mands sociale eller økonomiske Kaar kunde gøre ham kvalificeret til en Ministerpost. Nu gaar det knapt saa let, hvad det ærede Medlem sikkert ogsaa for sit eget Vedkommende har lagt Mærke til. Men i hvert Tilfælde, efter det ærede Medlems Behandling af det Problem, vi her beskæftiger os med, nødes jeg til at sige til det ærede Medlem, at jeg i alt Fald har for meget Kendskab til disse Spørgsmaal til, at jeg kan indlade mig i en Diskussion med det ærede Medlem derom paa det overfladiske Grundlag, hvorpaa han bevægede sig i Gaar.

Jeg skal hertil blot føje, at har det ærede Medlem i øvrigt Interesse for at sætte sig dybere ind i Spørgsmaalet om de vidtrækkende Konsekvenser, der paa det kommunale Omraade knytter sig til Erhvervs-skatteproblemet, kan jeg henvise det ærede Medlem til at læse et Foredrag, jeg holdt i Fjor i Nationaløkonomisk Forening; givet i Nationaløkonomisk Tidsskrift for 1932, Side 192. Derefter vil der maaske være Grundlag for at optage Diskussionen paa et senere Tidspunkt.

Jeg maa dernæst sige, at hele det ærede Medlems Tale om Erhvervsbeskatningen som en Skatteforhøjelse intet har med Forslaget at gøre, men beror paa en fuldkommen Misforstaaelse. Der er her ikke Tale om en almindelig Skatteforhøjelse; der er Tale om en anden Fordeling af Skattebyrderne, og det ærede Medlem kan i hvert Fald være overbevist om, at han ikke faar Københavns Befolkning til at tro paa Skatteforhøjelse i Forbindelse med dette Lovforslag, naar Forholdet er det, at Københavns Befolkning for Tiden maa betale højere Skatter, fordi Skatteydere i Nabokommunerne betaler for ringe Skatter.

I det hele taget var det ærede Medlems Tale i Gaar Vidnesbyrd om, hvorledes det, som et andet æret Medlem udtrykte det, er specielle Særinteresser, han forsvarer, ikke Skatteyderne i Almindelighed. Jeg kan sige, at jeg i Sandhed ikke ønsker højere Skatter end nødvendigt, hverken i Stat eller Kommune, men paa den anden Side maa jeg tage Afstand fra den hysteriske Maade, hvorpaa adskillige Medborgere og Skatteborgere behandler Skatteforholdene her i Landet. Man søger at give det Ud-